„EXTRATERESTRII" DE ALTĂDATĂ

În concluziile de la *OZN-Dosar secret* am pomenit de uimitoarele paralele ce se pot face între răpirile moderne de pretinşi locuitori proveniţi de pe alte planete şi cele efectuate asupra strămoşilor noştri de diferite entităţi cu aspecte umanoide având denumirea generală de zâne.

Zânele care capturau fiinţele umane, conform poveştilor din tradiţiile populare, nu aveau nici o legătură cu acele femei drăguţe care mânuiau o baghetă magică, descrise în basme şi legende. Ele constituiau diferite feluri de aparenţi pitici machiavelici, cinici şi răutăcioşi, dotaţi cu puteri extraordinare. Mai rar e vorba de fiinţe apropiate de standardul uman, cel mai des de sex masculin, având acelaşi comportament şi aceleaşi capacităţi părând că ţin de o tehnologie foarte sofisticată, de care suntem străini chiar şi azi. în acest ultim caz, apariţia era considerată a fi Diavolul.

Bineînţeles, poveştile despre aceste entităţi care au putut fi adunate de diferiţi compilatori nu trebuie luate ca atare într-un sistem coerent, nici vorbă de asta. Unele au suferit în mod vădit efectele eventuale ale unor înfrumuseţări şi alte modificări în cursul transmiterii orale din generaţie în generaţie, mai înainte de a fi fixate în scris şi apoi prin tipar. Totuşi, în ciuda deformărilor care au putut să modifice unele naraţiuni, e remarcabil să constatăm că în afara „costumaţiei" care diferă în funcţie de epocă şi loc, trama poveştilor rămâne în mare mereu aceeaşi.

E vorba de contacte între oameni şi creaturi nedeterminate, imposibil de definit şi cu comportament de neînţeles. Ele par foarte interesate de societatea noastră, intervin fără să fie solicitate din motive greu de înţeles sau tară însemnătate şi se dedau unor acţiuni aberante, absurde, comparabile cu nişte glume de prost gust, dar uneori şi cu nişte tragedii.

Oamenii nu pot să le facă nimic, atât de mari sunt puterile acestora, ţinând de o fizică superioară care ne scapă, şi pe care strămoşii noştri o considerau de natură magică. Oamenii Bisericii au considerat deseori aceste entităţii de esenţă diabolică din cauza acestor mijloace incredibile de care dispuneau şi a aspectului genera! negativ şi frustrant al contactelor. Ceea ce reprezintă un mit în „mit", căci Diavolul este o invenţie a iudaismului, împrumutată de creştinism pentru a speria mulţimile inculte.

În realitate, comportamentul „zânelor" se bazează pe o ambivalenţă şi este identic cu cel al zeilor, îngerilor, demonilor, ca şi al „extraterestrilor" de la acest sfârşit de secol. E vorba de o atitudine bipolară, căci ele permit atât negativul cât şi pozitivul, noţiuni cu care trebuie să le înlocuim pe cele, arbitrare, de bine şi de râu conform punctului de vedere al Bisericii. în legătură cu asta, nu cred că toate crimele îngrozitoare comise în numele Domnului, sau sub acoperirea unor mişcări şi ordine religioase, chiar a Vaticanului, pot să fie considerate drept un „bine". Masacrul catarilor, apoi cel al pretinşilor vrăjitori şi vrăjitoare arşi de vii în piaţa publică după cele mai cumplite torturi, printre alte orori, pot fi puse pe acelaşi plan cu genocidul evreilor comis de nazişti.

În plus, etica şi conceptele acestor creaturi sunt, se pare, foarte departe de ale noastre. In consecinţă, ceea ce ne apare sub un aspect dăunător poate foarte bine să fie considerat de entităţi ca o binefacere pentru noi.

In fine, nu trebuie pierdut din vedere că a considera un incident malefic, atunci când face obiectul unei analize cazuistice cursive, pornind de la o anumită stare de spirit precum cea a teologilor, poate în realitate să fie doar un mic element din punerea în practică a unui proces de manipulare foarte complex urmărind o finalitate benefică pentru grupul social în care se înscrie. Acesta e motivul pentru care trebuie să ne ferim de a judeca fapt cu fapt, ci mai curând să încercăm să facem o abordare trecând totul în revistă, şi abia apoi să facem o analiză asupra ansamblului de date aflate la dispoziţia noastră.

1. MISTERUL ROBERT KIRK

Robert Kirk estr fără discuţie personajul cel mai neobişnuit care a anchetat şi a scris despre zâne.

Născut în 1641, acest fiu de pastor scoţian a succedat tatălui său ca preot în orăşelul Aberfoyle din Scoţia. în 1690 a scris *The secret Commonwealth,* un text cu adevărat surprinzător pentru acea epocă, cincizeci de pagini despre acea lume fascinantă pe care britanicii o numesc *Faiiyland,* ţara zânelor. Negăsind nici un editor care să publice această mică capodoperă folclorică, Kirk a fost nevoit să facă mai multe copii manuscrise, şi abia cu mult după moartea lui, în 1815, marele Walter Scott a tipărit o primă ediţie. Apoi trebuie să se aştepte anul 1893 ca să se scoată o a doua ediţie sub îngrijirea Iui AndreV Lang, celebru istoric şi savant scoţian din acel sfârşit de secol. A treia ediţie a apărut abia în 1976, scoasă de Stewarl Sanderson, pentru *Folklore Society.*

Robert Kirk a murit în 1692 în condiţii rămase încă misterioase. Corpul său a fost găsit lipsit de viaţă pe o colină care avea reputaţia că adăposteşte poporul de zâne. Populaţia locală a fost convinsă că pastorul fusese răpit de acesta iar corpul găsit nu era decât un *changeling,* un produs de substituire ca să se creadă că murise, deşi, în realitate, el era viu dar se afla undeva în Fairyland, acea lume presupusă inaccesibilă şi imposibil de definit care ne interesează foarte mult.

Un investigator de teren

Toate informaţiile adunate de Robert Kirk în textul său au fost strânse de pe teren, de la persoane care trăiau nu numai în mediul rural din nordul Scoţiei, în regiuni cu o densitate mică.a populaţiei, unde tradiţiile erau încă solid înrădăcinate la sfârşitul secolului al XVII-lea. Din cauza rarităţii comunicaţiilor cu centrele urbane (drumuri proaste pe un teren accidentat), tradiţiile autohtone conţineau încă credinţe foarte puternice în existenţa zânelor, care îşi făceau simţită prezenţa alături de populaţia rurală practic în fiecare zi.

Asta explică mai bine de ce Kirk, scoţian chiar din partea locului, a putut sa obţină mai uşor de la *seers,* ghicitori sau mediumi din acele sate depărtate, informaţii pe care aceştia nu le-ar fi dezvăluit unui străin. în această privinţă, munca lui Kirk este cea mai bogată de acest gen, căci e contemporan cu sursele sale, iar acestea sunt de primă mână.

Kirk era mai mult decât un simplu pastor. Era un erudit al timpului său, un lingvist distins şi un scriitor foarte bun. Faptul că prima ediţie a manuscrisului său a fost realizată abia la o sută douăzeci şi trei de ani de la moartea' lui, arată cât se poate de clar dificultăţile cu care s-a confruntat Kirk, într-un mediu ostil cercetărilor sale, într-o vreme în care Diavolul era considerat răspunzător de tot ce nu era pe placul autorităţilor, puterea fiind practic în mâna religiei protestante.

Kirk pretinde că dintotdeauna, chiar din epocile cele iriai îndepărtate, locuitorii ţării zânelor au avut contacte strânse cu fiinţele omeneşti prin intermediul numiţilor *seers,* sau mediumi, cei care posedau un „al doilea văz", cum spuneau autohtonii contemporani cu el, şi că aceste contacte continuau şi în perioada în care îşi strângea informaţiile.

Confirmări din alte surse

Pentru cititorul care ar fi tentat să considere aceste credinţe drept nişte simple basme, trebuie să precizez că şi alţi raportori, în secolul al XVII-lca şi în secolul al XVIII-lea, au semnalat mărturii obţinute de la *seers,* care le confirmă pe cele adunate de Kirk. Asta dovedeşte că era de bună credinţă.

De exemplu, doctorul Johnson, erudit cunoscut pentru raţionalismul şi scepticismul său

faţă de tot ce era legat de supranatural, a transcris numeroase istorisiri despre contactele cu zânele, cu ocazia periplului său în insulele Hebride. Chiar dacă concepţiile sale nu-i permiteau să acorde credit faptelor din relatările culese, ceea ce spune arată că numiţii *seers* erau încă în activitate în momentul în care i-a întâlnit. La fel s-a întâmplat şi cu Samuel Pepys, alt contemporan al lui Kirk, în timpul călătoriei sale în Spania, în anul 1694.

Chiar şi în secolul al XV-lea, deci cu mult înaintea lui Kirk, faimosul John Dee, oţn de ştiinţă, criptograf, astrolog şi agent secret în serviciul reginei Elizabeth I, a fost el însuşi medium. El pretindea că poate să intre în comunicare cu spiritele, şi ceea ce a lăsat despre propriile sale experienţe se regăseşte, cu unele nuanţe, în aserţiunile lui Kirk.

Alt lucru interesant de semnalat. La sfârşitul secolului al XVII-lca, mai mulţi membri ai Societăţii Regale au studiat posibilitatea de folosire a numiţilor *seers* în misiuni de.spionaj! Aceste informaţii se găsesc în corespondenţa dintre personaje importante, precum în scrisoarea lordului Tarbett adresată omului de ştiinţă Robcrt Boyle; sau într-o scrisoare a lordului Reay trimisă lui Samuel Pepys. In acea perioadă, englezii se temeau că spaniolii ar putea să folosească mediumii scoţieni pentru a le afla secretele!

Materialul lui Kirk

Din textul lui Kirk transpare convingerea sa intimă în existenţa unei alte lumi strâns unită cu a noastră, şi în posibilitatea de a intra în contact cu unii dintre locuitorii ei prin mediumnitate, chiar dacă nu admite asta în mod deschis. Totuşi, se ghiceşte fără greutate că tot ce a adunat despre poporul zânelor reprezenta pentru eL o realitate ascunsă, cunoscută doar de câţiva privilegiaţi.

În schimb, în concluzii, el a afirmat cu claritate că acele capacităţi de clarviziune şi de vindecare avute de unii indivizii fac parte dintr-o moştenire genetică atavică care se manifestă din când în când la unele persoane care deţin calităţile cerute pentru scoaterea lor la iveală, dar ca alţii le pot dobândi prin învăţătură temeinică, după o iniţiere tehnică potrivită.

Deşi autorul prezintă toate elementele cu grija de a respecta tradiţiile populare, abordarea lui rămâne impregnată de un anumit spirit propriu teosofiei Renaşterii, care era încă întreţinut în epoca sa.

În fine, un ultimul punct ce nu trebuie pierdut din vedere: contextul social şi cultural de la sfârşitul secolului al XVII-lea. Acesta era deosebit de defavorabil, periculos chiar, pentru toţi cei care se interesau de aproape de ceea ce oamenii din vechime numeau Empireu. Clarvăzătorii, vindecătorii şi alţi profeţi puteau să fie foarte repede acuzaţi de vrăjitorie şi de relaţii cu Diavolul, şi mulţi *seers* (bărbaţi şi femei) au sfârşit spânzuraţi sau arşi pe rug.

Lumea magică a zânelor

Iată sinteza principalelor elemente obţinute de Robert Kirk de la mediumii soţieni despre locuitorii ţării zânelor.

— Există un alt loc pe Pământ, sau o altă dimensiune, care este reflexul lumii noastre. Acest loc, sau această dimensiune, se află în măruntaiele pământului. Ca o imagine în oglindă, el este inversul habitatului nostru de la suprafaţă la toate nivelele de energie şi de evenimente.

— Locuitorii acestei lumi sunt creaturi reale şi au mari puteri supranaturale.

— Unii indivizi, în special bărbaţi, au capacitatea de a vedea aceste creaturi. Oamenii de la ţară îi numesc *seers* (clarvăzători).

— Fiinţele din această lume subterană sunt capabile, prin intermediul semnelor, a mimetismului sau a unor acţiuni dramatice, să le arate clarvăzătorilor ce se va petrece în viitorul omenirii, dâr clarvăzătorul trebuie să-şi dezvolte mijloacele de a interpreta ceea ce i se dă să vadă.

— Există vindecători spirituali sau psihici, printre oameni, care acţionează după metode

perpetuate de tradiţii. Unii se folosesc de rugăciuni şi de incantaţii pentru a însoţi ceremoniile de vindecare. Aceşti clarvăzători nu par să primească ajutorul lumii subterane a ţării zânelor.

Aceste date sunt interesante din mai multe puncte de vedere.

Mai întâi, noţiunea unei lumi care ar fi oglindirea lumii noastre este un eufemism, la limita unei anagogii, căci tot ce este atribuit . după aceea zânelor de către Kirk vine în contradicţie cu o astfel de afirmaţie. Poate că e vorba de o distorsiune de percepţie extra-senzorială cauzată de un univers conceptual limitat la noţiuni încă simpliste pentru acea epocă, mai ales pentru oamenii respectivi care tăceau parte din straturile cele mai inculte ale populaţiei. în plus, în secolul al XVII-lea, nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre un continuum spaţio-temporal sau despre un alt tip de spaţiu relativist. Să nu uităm că inteligenţa care manipulează mediumii ia din creierul lor elementele care formează intelectul pentru a furniza date accesibile nivelului lor de înţelegere. Se ajustează după cunoştinţele acestor intermediari pentru a-şi transmite „mesajele" folosindu-se de vocabularul lor pentru a le exprima. Ea lucrează numai cu elementele mnemonice ale persoanelor contactate, ceea ce arată puterea mijloacelor de care dispune pentru controlul creierului omenesc. Ea citeşte în mintea noastră mai bine decât am face noi într-o carte, căci lectura e instantanee şi influenţa ei asupra facultăţilor noastre mentale incomensurabilă.

După acea, conceptul de profeţie, care se întâlneşte sistematic în toate contactele cu entităţile superioare, este prezent ca o iluzie (semne, mimetism şi alte fantasmagorii dramatice). Avem şi aici dovada evidentă a unei puteri extraordinare care este capabilă să producă epifenomene constituite din „spectacole" insidioase, dar cu o precisă tentă de persuasiune, pe care psihologii le interpretează ca fiind imagini eidetice, produse de halucinaţii.

Imaginile oferite clarvăzătorilor erau deseori bătălii în toată regula. Analizele lui Gilbert Cornu arată că:

1. Bătăliile aparţineau unui trecut recent.

2. Momelile folosite se situau într-un spaţiu "exterior, fără subterfugii psihice, căci au existat cazuri în care mai mulţi martori separaţi au asistat la derularea aceluiaşi fenomen.

Regăsim, descrise perfect cu noţiunile din acea epocă, tehnica amăgirii percepţiei vizuale, recunoscută indirect de cel care o stăpâneşte, căci, fie că viziunea aparţine trecutului sau viitorului, nu e vorba decât de un artificiu iluzoriu, pe care psihologia nu-1 poate explica cu claritate. Cum e în stare creierul unui individ să producă scene care s-au derulat cu adevărat cu. câteva luni şi câţiva aru mai înainte, şi la care clarvăzătorul nu a asistat? Problema xlevine şi mai spinoasă atunci când incidentul real se produce după viziune, mai ales când aceasta e considerată de bună credinţă.

În consecinţă, dacă această inteligenţă poate să creeze viziunea unor bătălii şi a altor tragedii, poate să provoace şi viziunea unor aterizări de ozn-uri şi a unor răpiri la bordul acestor aparente maşini zburătoare, după cum e în măsură să le materializeze pentru nevoi diferite de înşelătorie: urme pe sol, înregistrări radar, imprimarea pe pelicula fotografică... Pe vremuri, răpirile aveau loc fără să se recurgă la aparate aeriene, inclusiv cele realizate fizic cu anomalie temporală la revenire. De ce în zilele noastre au devenit brusc indispensabile, dacă nu în scopul unei manipulări psihologice în masă?

Zânele şi puterile lor

Iată acum diferitele precizări, tot după Kirk, adunate de la clarvăzătorii scoţieni în timpul anchetei de prospectare despre aceste misterioase personaje care se considera că locuiesc în liabitaturile subterane din Highlands.

— Locuitorii ţării zânelor sunt numiţi de indigeni *sluagmaith* sau *goodpeopie.* Irlandezii consideră că e vorba de creaturi care se situează între oameni şi îngeri, ca daimonii din timpurile vechi.

— Sunt spirite inteligente, având corpuri uşoare variabile, asemenea „creaturilor astrale", a căror natură e apropiată de cea a norului condensat. Se văd mai bine la asfinţit.
— Corpurile lor se supun în aşa măsură voinţei subtile a spiritului încât pot să le facă să apară sau să dispară după cum doresc. Unii au corpuri sau vehicule spongioase atât de delicate şi ; de fragile încât trebuie să se hrănească în principal cu licori spirituale sau esenţe considerate a fi pure ca aerul sau ca uleiul. Alţii se hrănesc într-un mod mai simplu pe bază de extracte sau de esenţe, de lichide, pe care locuitorii din ţara zânelor le fură de pe suprafaţa pământului.
— Corpul lor de aer congelat poate uneori să se ridice în aer, în timp ce altele pot să ia forme diferite şi să intre în crăpăturile pământului în care intră aerul, de parcă ar fi adăposturile lor naturale. Straturile din subsol fiind pline de grote şi caverne, se presupune că sunt locuite de aceste creaturi.
— Unele dintre aceste creaturi sunt foarte bătrâne şi trăiau încă înainte ca Evangheliile să fi alungat păgânismul.
— Fiinţele omeneşti au fost introduse în biotop în mare număr peste tot pe pământ, pentru a lucra pentru aceste creaturi ca şi pentru ele însele.

Să întrerupem deocamdată această succesiune de afirmaţii surprinzătoare, dintre care unele sunt bogate în învăţăminte.

Descrierea corpurilor şi a capacităţilor lor, se potriveşte perfect, ţinând cont de conceptele din epocă, de ideea de momeli energetice pe care am susţinut-o în concluziile la *OZN-Dosar secret.* într-adevăr, ea sugerează o dematerializare şi o rematerializare, sau cel puţin o momeală pur psihică. Cele două tehnici sunt folosite împreună, în funcţie de tipul de manipulare dorit, materializând unele artificii (ozn-uri sau personaje diverse). în zilele noastre, materializarea anumitor fenomene este mai evidentă. Altădată era mai puţin, dar dacă e pusă în practică în zilele noastre, atunci a putut să fie pusă în practică şi în alte vremuri.

Felul de a se hrăni al acestor presupuse creaturi este exact acelaşi precum cel atribuit pentru micii umanoizi macrocefali din secolul XX: extracte *(juices),* esenţe de produse. în zilele noastre, se vorbeşte de extracte şi de sânge de animale, din cauza mutilărilor de vite care continuă să se înregistreze pe marile" prerii americane. Ceea ce duce la eventualitatea unei forme de vampirism. Totuşi, dacă aceste creaturi nu sunt decât momeli, ceea ce a putut să le spună numiţilor *seers* despre felul în care se hrănesc nu este decât o înşelătorie în plus, care se perpetuează, se pare şi în zilele noastre cu răpiţii.

Ideea că aceste entităţi ar putea să fie foarte în vârstă este poate o deformare legată de vechimea prezenţei acestei inteligenţe în spaţiul nostru planetar. Trebuie să credem în unele constante care se repetă în folclor de-a lungul timpului, şi care se regăsesc în dosarul ozn-urilor şi răpirilor moderne, drept pentru care putem afirma acum, tară un risc prea mare de a greşi, că cei care trag sforile în culise sunt activi cel puţin din zorii marilor noastre civilizaţii.

Concepţiile conform cărora fiinţele omeneşti sunt utile acestei inteligenţe sunt perceptibile când studiezi toate fenomenele neexplicate pe care probabil că le manipulează. Este remarcabil faptul că acest concept a fost perceput ca atare la sfârşitul secolului al XVII-lea. Este sigur că această inteligenţă nu intervine în viaţa noastră tară să tragă vreun profit, un avantaj, o învăţătură, din acţiunile pe care le întreprinde asupra societăţii noastre. După cum sugerează un prieten, fără să cred prea mult în asta, poate că e „prădătoarea" omului.

Să continuăm inventarul notelor lui Kirk.
— Locuitorii ţării zânelor fură în special vite şi grâu ca să se hrănească. Ce! puţin aceasta este credinţa care persistă în regiunile rurale din Scoţia şi din Irlanda.
— Creaturile sunt organizate pe triburi şi ordine. Ele au copii, doici, căsătorii, morţi, înmormântări, ca la noi, cel puţin în aparenţă. Doar dacă nu cumva toate astea sunt scenarii făcute pentru a-şi bate joc de oameni sau pentru a anunţa fapte ce trebuie să survină în viaţa lor (preziceri, viziuni ale viitorului etc.)
— E bine să nu se consume hrana oferită de zâne, pentru că e periculoasă, chiar mortală pentru oameni.

— Unii clarvăzători afirmă că au văzut oameni dubli, adică aceleaşi persoane în două locuri diferite. Aceste dubluri provin din cealaltă lume şi sunt perfect identice cu persoanele adevărate, dar un *scer* bun le poate deosebi după unele semne şi particularităţi.
— Aceste creaturi se pot arăta oamenilor sub diferite aspecte, dintre care unele au o asemănare cu animalele noastre. Această stare de fapt a determinat Biserica romano-catolică să împrumute geniile rele ale păgânismului (daimonii) şi să le deformeze originea pentru
a le adapta dogmei sale. A făcut din ei demonii universului diavolesc.
— Casele zânelor sunt mari şi frumoase, luminate în permanenţă de focuri şi de lămpi care uneori au fost văzute arzând fără ulei.

Să mai facem o pauză.

Furtul şi uciderea vitelor de către zâne este o constantă care se regăseşte în toate tradiţiile populare din Europa.

De remarcat noţiunea de scenariu, de iluzii pentru a înşela, prezentă deja în acea epocă. Vom vedea mai departe că relatările strânse de alţi folclorişti sugerează faptul că creaturile nu au copii şi că se reproduc prin intermediul oamenilor.

Dedublarea de persoane, sau bilocaţia, este un epifenomen bine cunoscut, mai ales la marii mistici, precum Yvonne Beauvais, cunoscută sub numele de maica Yvonne-Aimee de Malestroit. A existat o sumedenie de alte cazuri asemănătoare, ai căror actori au trăit cu câteva secole în urmă. în epoca noastră, unii răpiţi s-au confruntat şi ei cu acest tip de experienţă. Este cazul lui Betty Andreasson-Luca. Această anomalie, deşi rară, se regăseşte şi în alte faţete ale acestei manipulări gigantice, în special în cea care implică contacte cu entităţi superioare.

Capacitatea entităţilor de a se transforma în diferite creaturi umane şi apropiate de animale din fauna noastră este o altă constantă a folclorului european. Căutând în profunzime, putem chiar să localizăm acest aspect al contactelor în unele tradiţii africane şi americane. De subliniat că formele animale sub care entităţile se arată uneori nu sunt identice cu specia imitată. Totdeauna există unul sau mai multe detalii care marchează diferenţa: disproporţii ale corpului, ale labelor, diferite anomalii fizice etc.

Iluminatul fantastic al caselor aparţinând zânelor ne aminteşte în mod ciudat de cel al ozn-urilor din epoca noastră. E vorba de surse care, în general, nu sunt vizibile de răpiţii care au semnalat această particularitate. Lumina pare emisă de pereţi, uneori atenuată de parcă ar fi răspândită de o lampă cu halogen. Descrierea dată de Kirk, totuşi, s-ar putea aplica unui iluminat electric, dar dacă scena descrisă este doar o iluzie, această apropiere nu se justifică. Putem să spunem că viziunea nu e perfectă.
Să reluăm enumerarea.
— Femei încă în viaţă povestesc că au fost răpite pe când aveau copii mici, pentru a servi drept doici unor copii ai zânelor. Aceştia erau nişte fiinţe maladive şi vorace după imaginea propriei progenituri de care fuseseră despărţite împotriva voinţei lor. Era vorba de nişte spirite instabile într-un corp de circumstanţă, care se prefăceau că mănâncă hrana care le era oferită, după care se debarasau de ea cu viclenie, pentru ca apoi să părăsească corpul când acesta sfârşea de moarte presupusă naturală.
— Copilul zânelor, hrana, luminile şi alte lucruri siint vizibile cu ochii de doică imediat ce aceasta intră în casa creaturilor, dar ea| nu vede niciodată o cale de acces, nici ce fac zânele în celelalte încăperi.
— Când copilul zânelor este înţărcat, doica moare, sau e adusă înapoi acasă, sau alege să rămână în altă lume.
— Zânele folosesc diferite mijloace ca să înşele ochii fiinţelor omeneşti, ca să se facă invizibile, ca să se deplaseze rapid, ca să-şi modifice înfăţişarea, ca să facă să dispară sau să apară lucruri, ca să pună oamenii în stare de transă etc. Toate acţiunile exercitate de zâne asupra oamenilor nu provoacă durere. Când sunt transportaţi, oamenii răpiţi nu simt decât un fel de adiere de vânt.
— Hainele lor şi limbajul sunt aceleaşi cu ale oamenilor sub a căror ţară trăiesc. In Highlands din Scoţia, de exemplu, ele poartă straiele locale, la fel şi în Irlanda. Vorbesc puţin şi se exprimă între

ele prin şuierături. Cele mai rele vorbesc limba autohtonilor, şi ehiar mai bine decât ei, în funcţie de împrejurări.

Să analizăm noile date.

Răpirile temporare de doici erau ceva curent în acea vreme, dar înţărcatul copiilor zânelor este clar o înşelătorie, o perdea de fum cu scopuri probabil multiple. Cele mai evidente pot fi următoarele: camuflarea motivului major al manipulării şi introducerea unui mit în mintea răpiţilor, care vor ajuta la propagarea lui povestind ce-au trăit.

Cititorul a fost frapat desigur de două detalii.

1. Sugarii zânelor arată ca sugarii doicilor, de parcă ar fi nişte *changelings.* In realitate, pentru că e vorba de iluzii, inteligenţa care le-a creat a luat din celulele memoriei doicilor amintirea imaginii fizice a copilaşului lor pentru a modela substitutul momeală. încă o indicaţie a importanţei psihicului martorilor în acest tip de caz.

2. Absenţa căilor de acces în locurile presupuse a fi locuinţele creatorilor (lipsa uşilor şi ferestrelor). E vorba, se pare, de un mediu total închis. Unii cititori s-ar putea gândi la un loc subteran, sau la interiorul unei maşini zburătoare, dar probabil că este încă o viziune, căci adevărata natură a acestui fel de incident ne va fi, tare mi-e teamă, totdeauna inaccesibilă.

Dacă se pleacă de la indiciul că o răpire fără anomalie temporală semnalată la întoarcere, nu era decelabilă în plan fizic (cel puţin în acea vreme când ozn-urile nu erau citate în naraţiuni), înşelătoria avea deci numai un aspect mental. Totuşi există şi relatări de răpiri, fără anomalie bine precizată, în care răpiţii au avut impresia că au fost ridicaţi în aer (cazul Ann Jefferies, de exemplu). Să fie o iluzie suplimentară? Mărturisesc că acest element anulează într-un fel validitatea principului enunţat mai înainte şi că mă lasă perplex. Doar dacă nu cumva face parte din alt tip de momeală legat de răpiri: în parte fizică (într-un mic volum neutralizat de spaţiul nostru planetar) şi în parte psihică...

Noţiunea rămânerii de bună voie în ţara zânelor, sau pe o altă planetă, este şi ea prezentă în unele relatări ale râpiţilor moderni. Poate că este introdusă în momeala servită martorilor pentru a; justifica uneie dispariţii inexplicabile ale unor indivizi, care au fost într-adevăr răpiţi definitiv împotriva voinţei lor. Aceasta este părerea cercetătorilor care optează pentru o ipoteză pesimistă. Eu cred că, momelile fiind bazate esenţial pe minciuni şi iluzii, această idee ar putea fi sugerată cu bună ştiinţă în amintirile răpiţilor ca să genereze angoasă. Să nu uităm că aceste creaturi, zâne de altădată şi „extraterestri" în zilele noastre, se străduiesc mai ales să-şi sperie victimele, de unde impresia în general malefică pe care o lasă răpiţilor. Dimpotrivă, contactaţii trăiesc experienţe pe care le consideră progresiv benefice, pe măsura legăturilor lor telepatice.

Ideea de momeli folosite de zâne pentru a camufla unele dintre acţiunile lor era deja prezentă în mintea unor *seers,* ceea ce arată că nu e totdeauna vorba de ficţiuni provenite din informaţii fertile şi pernicioase ale unor indivizi lipsiţi de scrupule, ci mai curând de manipulări exterioare creierului omenesc, căci scornitorii sunt totdeauna categorici în afirmaţiile lor, în timp ce persoanele răpite sunt stăpânite de îndoială.

Peste tot în Europa, locuitorii ţării zânelor se arătau indigenilor cu haine copiate după cele locale şi „vorbeau" limba ţării respective. Ghilitnelele se explică prin faptul că conceptul de contact telepatic era absent în intelectul slab al clarvăzătorilor. Putem crede că entităţile comunicau cu ei (ca şi cu răpiţii) prin telepatie, iar persoanele respective aveau impresia că era vorba de un schimb verbal. Această confuzie se mai face încă şi în zilele noastre, mai ales de către răpiţii şi contactaţii cu un slab bagaj intelectual.

Să ne continuăm prospectarea.

— Aceste fiinţe se deplasează mult şi parcurg distanţe lungi. îşi petrec timpul prevăzând evenimentele viitorului sau parodiindu-le, mai ales pe cele mai sinistre şi cele mai sângeroase. Comit astfel acţiuni rele şi provoacă astfel răni şi chiar decese.

— Trăiesc mai mult decât oamenii, mor sau dispar, şi părăsesc starea sub care ni se arată, sau trupul în care trăiesc.

— Au reguli şi legi, dar nu li se cunoaşte nici o religie, nici devoţiuni faţă de Dumnezeu sau

oricare altă divinitate. Dispar imediat ce este invocat Dumnezeu sau Isus în prezenţa lor.
— Sunt totdeauna înclinate să transmită veşti proaste sau să anunţe viitoare evenimente catastrofale, mai rar veşti bune. Acestea, ca şi acţiunile lor, sunt axate în principal pe rău, mai puţin pe bine.
— Se arată în principal unor persoane privilegiate, „clarvăzători", şi fac asta totdeauna cu dorinţa de a surprinde, ba chiar de a provoca frica. Scenele pe care unii clarvăzători le-au putut vedea la zâne sunt greu de suportat (torturarea indivizilor, bătălii sângeroase şi alte spectacole de violenţă).
— Nu toate fac rău oamenilor, dar toate au puterea să facă asta. Nu-şi exteriorizează sentimentele ca noi, iar faţa lor rămâne totdeauna neclară.
— Armele noastre nu au nici o putere împotriva lor. Sunt medici mai buni decât noi şi vindecă repede rănile şi maladiile. Rezistă de altfel la toate suferinţele noastre care nu au nici un efect asupra lor. Totuşi, la un anumit moment al existenţei lor, corpul li se prăpădeşte.

Să examinăm cele prezentate mai sus.

Profeţiile unor evenimente catastrofale, cu scene tragice, şi alte dezastre apocaliptice au constituit totdeauna un fel de laitmotiv în contactele cu entităţi de esenţă superioară. Această constatare poate să ne facă să conchidem că intenţia principală a manevrei este impregnarea în mintea contactaţilor a ideii de frică de „sfârşitul lumii" prin autodistrugerea omenirii, temă care, ca din întâmplare, domină „mesajele" răpiţilor moderni. Astfel, de la Biblie până la întâlnirile de gradul trei şi patru, de la elohimi la micii umanoizi macrocefali, trecând prin toată gama de entităţii care s-au manifestat neamului omenesc încă din noaptea timpurilor aspectul respectiv al acestor „avertismente" a bântuit mintea omului astfel încât 1-a marcat cu o pecete de neşters.

Capacitatea acestor entităţi de va-şi schimba forma şi de a dispărea instantaneu, după dorinţă, poate să fie interpretată în două. feluri. Sau e vorba de o formă de manipulare pur psihică, de Ori înşelătorie mentală într-un fel, sau este o manifestare energetică exterioară creierului uman dar care e strâns legată de acesta. Mai poate fi avută în vedere şi a treia soluţie. O formă de viaţă autonomă depinzând de o fizică total străină fizicii noastre. Totuşi, tocmai asta se străduieşte inteligenţa superioară care manipulează societatea noastră: să ne facă să credem în lucruri total false. De aceea îngerii, demonii, zânele, spiritele, Fecioara Măria, ca şi extraterestrii, care constituie fondul apariţiilor misterioase de când exislă omul, nu sunt probabil decât ficţiuni, momeli de circumstanţă adaptate concepţiilor noastre, pentru a ne înşela mai bine credulitatea.

Faptul că evocarea lui Dumnezeu sau a lui Isus în faţa lor poate să provoace dispariţia acestor creaturi nu constituie dovada că sunt supuse unei inteligenţe incompatibile cu conceptele noastre religioase. Aş putea să citez relatări, vechi şi moderne, în care comportamentul entităţilor a fost diferit în aceleaşi împrejurări. Este chiar notoriu, la specialiştii în regresie hipnotică, faptul că întrebările puse de răpiţi răpitorilor lor, despre existenţa lui Dumnezeu, reuşesc uneori să le provoace curiozitatea, deşi comportamentul lor în această privinţă este în general neutru, sau mai curând indiferent, dar nici o mărturie modernă nu semnalează dispariţia entităţilor la evocarea unui creator divin.

După părerea mea, manipularea maselor era bazată pe ideea de a sugera că zânele puteau să fie creaturile diavolului. De altfel, manevra a reuşit perfect, deoarece clerul, care deţinea puterea în acea perioadă, a reacţionat exact în acest sens, atribuind toate aceste manifestări în cârca Celui Viclean, duşmanul Domnului. In zilele noastre, entităţile se străduiesc să răspândească credinţa în vizitatori extraterestri, căci nu mai poate fi vorba să introducă un concept care acum e mult depăşit. Numai lumea celor religioşi se mai agaţă de Diavol, cu o încăpăţânare care nu demonstrează decât voinţa ei de obscurantism sau naivitatea credinţei sale.

Partea malefică aparentă a acestor contacte a fost deja dezbătută. Ea e probabil iluzorie, ca şi toate celelalte aspecte cam prea bătătoare la ochi ale acestor întâlniri presupuse între oameni şi entităţi superioare. Pare evidentă la entităţi o voinţă de a impresiona, de a nelinişti, de înfricoşa. Scenele de orori care le sunt arătate nu sunt cu nimic mai prejos faţă de atrocităţile cumplite comise de Inchiziţie în Europa timp de câteva secole. De altfel, este mai laic să crezi că viziunile oferite contactaţilor-şi răpiţilor au fost scene de violenţă aparţinând trecutului istoriei noastre, nu

viitorului. Mai mulţi martori, răpiţi Ia bordul unui ozn, au semnalat faptul că au văzut pe un ecran tip TV imaginile unei explozii atomice. Ea putuse foarte bine să fie „filmată" în deşertul Nevada, sau în Bikini, la Hiroshima sau chiar la Nagasaki! In cazul răpitei Judy Diraty, prezentat în detaliu în *OZN-Dosar secret,* un umanoid macrocefal îi indică martorului un ecran spunându-i prin telepatie: „Uite ce fac planetei lor!" Referindu-se, bineînţeles, la oameni!

Invulnerabilitatea la mijloacele noastre destructive este un fapt care a fost fizic demonstrat în zilele noastre. In ozn-uri s-a tras cu rachete. Rachetele au explodat totdeauna mai înainte de a-şi fi atins ţinta, de parcă aceasta ar fi fost înconjurată cu un câmp protector invizibil. Dacă e vorba de momeli energetice, o astfel de protecţie este inutilă. Dar această invulnerabilitate poate să fie sugerată în două scopuri:

1. Să întărească în mintea martorilor ideea de nave venite din spaţiu.
2. Să provoace un sentiment de teamă. Pentru militari, ideea unui adversar potenţial invulnerabil este deosebit de traumatizantă.

În ceea ce priveşte vindecările miraculoase, ele demonstrează că atunci când este necesar, se pot manifesta aspecte benefice. Este chiar tehnica cu „una caldă, una rece", tehnica pedepsei şi recompensei, dar aplicată de o mână de fier într-o mănuşă de catifea. Imunitatea aparentă a creaturilor la viruşii noştri este normală dacă nu sunt decât momeli energetice sau roboţi biologici. Indiferent de adevărata lor natură, faptul că pot să provoace maladii, endemice sau epidemice, indică faptul că stăpânesc total mediul nostru terestru şi toate microorganismele care se dezvoltă aici. Această constatare ar putea să însemne că noile maladii care apar pe măsură ce oamenii noştri de ştiinţă găsesc leacul precedentelor flageluri, nu sunt imputabile fatalităţii, ci inteligenţei care, poate, „administrează" omenirea.

Să ne întoarcem din nou la notele lui Robert Kirk.

— Unii *seers* au descoperit lucruri ciudate în timpul perioadelor de transă, ca şi cum a fi fost inspiraţi său ajutaţi de un geniu ascuns sau neştiut de creaturi. Exemplul dat de pastorul scoţian nu e foarte probant şi seamănă mai mult cu o exagerare decât cu un element dat cu bună credinţă. în cursul unui extaz, un *seer* a obţinut ajutorul neaşteptat al unui individ invizibil ca să scape de o zână răufăcătoare care îl atacase, despicând-o în două cu spada. Şi adaugă că nu fusese nimic de văzut, subînţelegându-se că nu cursese sânge!

— Cu armele lor, creaturile omorau vacile şi alte animale, pentru a extrage din ele esenţa care le serveşte drept hrană. Se spune că e vorba de părţile eterice, cele mai spirituale ale materiei, cele care prelungesc viaţa, şi lasă în urma lor părţile materiale.

— Aceste creaturi nu respectă legile oamenilor, răpesc doicile pentru a le creşte propriii lor copii, ba fură chiar şi copiii oamenilor care sunt duşi definitiv în ţinuturile invizibile în care locuiesc. Le sunt atribuite multe crime abominabile şi atrocităţi sexuale. Se mai ştie că mint frecvent, sunt ipocrite şi au multe alte defecte.

În cazul răpitului Jose de Silva, o entitate invizibilă, aparent independentă de răpitori, 1-a ajutat pe răpit să-şi păstreze curajul în faţa încercărilor la care a fost supus. Martorul, un om foarte credincios, i-a atribuit din prima clipă o esenţă divină. Găsim şi alte cazuri de acest gen în relatările moderne ale unor răpiri, dar se referă în mod esenţial la persoane foarte credincioase. După părerea mea, e vorba de o momeală psihică suplimentară, fenomenul folosind acest aspect al personalităţii răpitului ca să-1 înşele. Este de altfel ciudat să constatăm că în Brazilia, ţară foarte impregnată de folclor şi de credinţă catolică, au fost semnalate numeroase cazuri de întâlniri de gradul trei şi patru malefice. în general, în zilele noastre, populaţia defavorizată din unele ţări unde religia catolică joacă încă un mare rol, cum e cazul Braziliei, oferă cel mai mare procentaj de incidente care pot fi considerate de unii cercetători credincioşi ca fiind de origine diavolească.

Cazurile mutilărilor de vite din zilele noastre suportă greu comparaţia cu palidele descrieri de animale moarte pe care le putem găsi în relatările tradiţiilor populare din secolele trecute. Trebuie subliniat că aluzia lui Kirk la extractele de animale, care ar servi creaturilor drept hrană, este o presupunere, o credinţă. Totuşi, se poate ca ideea să fi fost sugerată

clarvăzătorilor în timpul contactelor telepatice, tot pentru a crea un sentiment de teroare şi idcea.de creaturi infernale.

Răpirile de copii şi tineri (mai ales de tinere) au fost totdeauna puse pe seama zânelor, demonilor, zeilor, sau a Diavolului, în funcţie de loc şi epocă. In zilele noastre, entităţile presupuse extraterestre se interesează mult de fiinţele omeneşti, de sexualitatea lor în special (mai ales cea a femeilor), în aşa măsură încât le capturează pentru a-i supune la ceea ce respectivii consideră a fi teste, cu prelevare de spermă şi de ovule. Dar poate să fie vorba de un scenariu care urmăreşte să mascheze un alt tip de manipulare, poate un control de natură genetică, sau şi mai complex, la nivel cerebral.

Răpirea oamenilor împotriva voinţei lor este într-adevăr contrară legii noastre şi nu vom şti niciodată câţi indivizi sunt duşi definitiv în „cealaltă lume", fără a fi fost în prealabil întrebaţi

Pentru a conchide în această primă parte, voi spune că lucrarea lui Robert Kirk este deosebit de interesantă prin originalitatea şi autenticitatea ei, chiar dacă adaosurile pur folclorice provenite din imaginaţia omului şi interpretările pitoreşti datorate unor concepţii limitate, abundă uneori.

Demersul pastorului protestant trebuie considerat altfel decât cel al unui folclorist clasic, dacă vrem să percepem ce se află dincolo de perdeaua de momeli, acest adevărat camuflaj care maschează-realităţi foarte neliniştitoare. De aceea, este indispensabil să consultăm şi alţi compilatori care s-au interesat de tradiţiile populare din aceleaşi epoci, ca să vedem dacă ceea ce a cules Kirk poate să fie coroborat.

2. ALTE SURSE

Datorită reeditărilor frecvente, în operele folclorice anglo-saxone găsim o literatură abundentă despre „zâne" şi relaţiile lor cu oamenii.

Răpirile

Răpirile de altădată se făceau fără ajutorul unui aparat aerian şi cei mai mulţi răpiţi nu erau în stare să dea nici cea mai mică explicaţie despre ceea ce li s-a întâmplat. Nici unul dintre folcloriştii consultaţi de mine nu pune accentul pe această lacună ciudată, care se găseşte constant în tradiţiile populare din Europa, şi chiar în China, după cum scrie autorul chinez Shi Bo în lucrarea *OZN-Dosarele CURO*..

Vom examina câteva elemente din aceste alte surse.

— După Lewis Spencer, doicile sunt răpite ca să hrănească copiii zânelor, căci zânele femele nu au lapte. Din moment ce furau copilaşii oamenilor, ar fi fost mai logic să se creadă că doicile erau capturate ca să le dea să sugă acestora, copiii neputând fi daţi unor zâne femele care nu aveau lapte!

— În afară de doici, erau răpiţi şi tineri, mai ales cei ce au talente artistice (muzicieni, cântăreţi etc), pentru a le distra pe zâne.

— Când un răpit se întorcea din ţara zânelor, constata că fusese considerat mort de multă vreme, şi chiar condiţiile mediului local se schimbaseră în mod considerabil. Mulţi dintre cei care reveneau (cu un decalaj de timp) nu puteau să suporte traiul în noul mediu şi erau obligaţi să se întoarcă acolo de unde veniseră!

Este o variantă de răpire cu anomalie temporală care pare fantezistă, căci o întoarcere în ţara zânelor depindea mai mult de ele decât de răpit. Oricum ar fi, se pare că timpul se scurge mai încet în acest „altundeva" decât în planul nostru fizic. Pentru o oră, o noapte sau o zi petrecute în ţara zânelor, în mediul obişnuit al răpitului trecuseră luni, ani şi decade. Traumatismul victimelor era atât de mare încât se lăsau să moară de disperare, cu atât mai mult cu cât pierduseră totul: familia şi bunurile.

— G. Sutherland citează cazul unei femei care a acceptat un dans cu o zână mascul. Când a revenit, trecuseră şapte ani. Zânele îl înlocuiseră cu un *changeling,* o copie a răpitei, care a murit după un an, iar soţul ei, crezând că rămăsese văduv, se recăsătorise!

O altă relatare de acelaşi gen este amintită de marele scriitor 1 Waltcr Scott. O anume Mary Campbell, soţia unui anume Johni Nelson, a fost răpită împreună cu copilul şi înlocuită cu un *changeling* asemănător cu ea, care a murit destul de repede. După funeraliile înlocuitorului, soţul a avut o viziune a soţiei sale, cea adevărată, care i-a cerut să facă ceva precis, un ritual absurd, dacă voia să fie înapoiată. Acţiune care a fost îndeplinită conform cu dorinţa apariţiei şi soţia a fost înapoiată soţului. Copilaşul a fost şi ci înapoiat părinţilor dar ceva mai târziu. Scott nu face nici o aluzie la o anomalie temporală în acest caz, dar ceea ce relatează pare să fie rezumatul unei poveşti mai lungi care, la origine, a putut să prezinte şi aşa ceva.

— O întâmplare, din păcate cu prea puţine detalii, citată de A. C. Haddon, pomeneşte de o fată răpită care a fost înapoiată datorită curajului unui ţăran tânăr. Răpită nu a fost în stare să spună ce i se întâmplase căci, după spusele autorului, „ştim că cei din ţara zânelor pun ceva în gura lor pentru a-i împiedica să vorbească".

Aici, ca şi în alte cazuri, răpită nu a putut, să povestească nici o amintire. Mi se pare că un scornitor ar fi avut, dar povestea nu a fost deloc „înfrumuseţată"! Această lipsă de memorie se întâlneşte şi în cazurile moderne de răpiri cu *missing time.* Cât priveşte incidentele în care se manifestă amintirea celor petrecute, aceasta pare mai mult o iluzie pentru unii-s.au, pentru alţii, un surplus imaginativ.

„Legea" unui an şi o zi

Ea se aplică până în zilele noastre obiectelor pierdute: cel care a găsit un lucru de valoare, pe care îl duce serviciului administrativ abilitat să-1 primească, devine posesorul lui legitim după un an şi o zi dacă proprietarul iniţial nu 1-a cerut în acest răstimp.

Poate că această lege îşi arc originea în poveştile cu răpiri din secolele trecute.

— E.S. Hartlan povesteşte că un bărbat s-a dus să declare naşterea ultimului său fiu autorităţilor civile din Lairg, Scoţia. Dar pe drum a auzit o muzică veselă care 1-a atras într-o depresiune a terenului, nu departe de drumul pe care mergea. Nu s-a mai întors acasă şi unul dintre prietenii săi a fost acuzat că 1-a omorât. Suspectul a cerut un răgaz de un an şi o zi, înainte de a intra pe mâna justiţiei, ca să-şi poată dovedi nevinovăţia. Acuzatul a reuşit să găsească intrarea colinei unde dispăruse răpitul şi 1-a scos de acolo cu ajutorul unui ritual, la fel de absurd ca şi precedentele. Răpitul nu a crezut nici o vorbuliţă despre absenţa lui, care durase douăsprezece luni, dar ajost definitiv convins când s-a întors la familia lui şi a văzut cum crescuse între timp copilul pe care îl lăsase nou-născut. Multe relatări amintesc de acest ciudat răgaz"de un an şi o zi care există în toate tradiţiile populare din Europa. Toţi autorii consultaţi spun că e vorba de o „lege a zânelor" care spune că o fiinţă omenească răpită temporar trebuie să fie înapoiată mediului ei într-o perioadă de timp care nu trebuie să depăşească un an şi o zi. După acest răgaz, nu mai poate fi înapoiată şi aparţine definitiv zânelor. Acesta este pentru motivul care, după Walter Scott, „salvările" unor persoane capturate de zâne trebuie să se facă în anul următor răpirii, plus o zi, pentru a fi considerate drept legale de către răpitori.

Moartea unor animale şi vampirism

În concluziile la *OZN- Dosar secret* am amintit două cazuri de vite ucise de zâne. Îambele împrejurări, proprietarii au considerat că acele carcase erau nişte substituiri ce nu puteau să fie consumate. Una a fost aruncată pe un câmp, dar animalele carnivore nu s-au atins de ea.

Vaca, nu trebuie să uităm, este un animal esenţial vieţii societăţii omeneşti, mai mult pentru lapte decât pentru carne, laptele fiind vital pentru înţărcarea sugarului a cărui mamă nu-1

poate alăpta. După părerea mea, „sferele superioare" se interesează mai ales de lapte, care este hrana de bază a micuţilor.

Animalele mutilate puteau să fie nişte subiecţi asupra cărora se exercită o supraveghere la nivel biologic, biochimic, biofizic şi bioenergetic, ca să se vadă, de exemplu, dacă rasa bovină putea să sufere modificări ale resurselor genetice din cauza corpurilor străine (produse chimice, diferiţi agenţi poluanţi etc).

Iată ce ne spune J.G. Campbell.

Între cele două sate scoţiene Snigid şi Conyvulîn exista o fermă cu trei arendaşi, dintre care unul pe nume Luran Black. Într-o anumită perioadă, în fiecare dimineaţă, o vacă a lui Luran Black eraj găsită moartă. Omul le-a bănuit pe zâne, ştiindu-se că locuiau într-o colina din apropierea domeniului său, că s-ar afla la originea acestui vandalism. Omul a luat hotărârea să supravegheze vitele noaptea şi într-o seară a surprins un grup de personaje mici care au ieşit dintr-o deschizătură a colinei şi au pus mâna pe una dintre vaci ca s-o ducă în habitatul lor subteran.

Povestea se transformă după aceea, când Luran Black pătrunde în colină în urma zânelor hoaţe, în nişte vorbe confuze, greu de crezut, care ar putea să fie nişte adăugări datorate transmiterii orale succesive sau unor iluzii absurde. Oricum ar fi, să vedem cum se termină. A doua zi de dimineaţă o vacă a fost găsită moartă, zăcând cu picioarele în sus, la poalele colinei unde se ştia că locuiesc zânele. Luran Black spune că în umărul stâng al vitei a fost găsit un ac şi şi-a anunţat anturajul că „nu trebuie să consume din carnea acelei vite".

Campbell semnalează şi faptul că zânele au strâns recolta într-un timp extraordinar de scurt de pe un ogor al aceluiaşi fermier, în fine, Luran Black ar fi fost răpit definitiv pentru că luase cu el o cupă aparţinând zânelor cu ocazia pătrunderii sale în colină.

Putem reţine noţiunea de vaci ucise dintre care una cu picioarele în sus, deci moartă în alt loc şi probabil transportată acolo. în fine, carnea neconsumabilă (sau considerată ca atare) aminteşte de carcasele de vite de pe marile prerii americane de care nu se ating fiarele sălbatice care se hrănesc cu animale moarte. Absenţa sângelui din corpul vitelor, ca şi pe piele şi în preajma lor constituie încă un mister care încă nu a fost dezlegat. De aici ideea de vampirism care a apărut în mintea unora.

După Lewis Spence, unele credinţe le prezintă pe zâne ca pe nişte vampiri, mai ales în Scoţia. În Irlanda ele sunt pomenite uneori ca „sugând sufletele", mai ales atunci când un răpit se întoarce din ţara zânelor într-o stare fizică alterată şi moare după aceea foarte repede. Atunci oamenii cred că esenţa corpului precum şi spiritul au fost „aspirate" de zâne, iar pe pământ a fost trimis un *changeling.* Acelaşi autor mai pretinde că în insulele Hebride oamenii au crezut mult timp că zânele furau sufletul celor care mureau.

În unele legende irlandeze, ţăranii irlandezi aveau obiceiul să se plângă că **li se luase sânge în mod chirurgical.**

„În mod chirurgical"! Expresia de ieri poate să fie pusă alături de cea de azi, referitoare la vitele mutilate: „Ucise şi golite de sânge într-un mod chirurgical"!

Similitudinea expresiilor este într-adevăr tulburătoare.

Trombe şi vârtejuri

Ozn-ul lipseşte cu desăvârşire din aceste expuneri referitoare la poporul zânelor, inclusiv în relatările despre răpiri.

Pentru a-i răpi pe oameni, aceste entităţi foloseau nişte mijloace care niciodată n-au fost descrise cu claritate.

Să constatăm în trecere că în ceea ce priveşte răpiţii moderni, în afara prezenţei ozn-ului observat în 70% la sută din cazuri, modul în care se procedează pentru capturare şi înapoiere suferă de aceeaşi; lipsă de precizie, de parcă conţinutul (şi subconştientul) martorilor! ar fi neutralizat în timpul acestor două operaţiuni. Se pare că şi pe| vremuri se aplica acelaşi blocaj, şi unele persoane au dezvăluit că au' avut impresia că au fost ridicate în aer de un curent eolian

puternic care le-ar fi învăluit.

Alte naraţiuni amintesc de apariţia subită a unor zone de ceaţă ţ sau de mici nori compacţi în care victimele ar fi pătruns înainte de, a se pomeni în ţara zânelor. Unele credinţe susţin că micile vârtejuri ie vânt se formează brusc chiar pe timp frumos, strămoşii noştri^ bănuind zânele că aleg această înfăţişare pentru a răpi oameni şi a-i| duce în locuinţele lor misterioase. Asta e valabil pentru unele popoare germanice, mai ales în Germania, Slovenia, Estonia, dar şi la celţi, mai ales în Scoţia. Oamenii din Highlands numeau aceste fenomene *oiteag sluaigh.*

Să fie acestea adevăratele surse energetice folosite pentru controlul subiecţilor şi plasarea lor într-un loc neutralizat al spaţiului nostru terestru? Sau pentru transportarea lor în acel „altundeva" care ne scapă? Nu sunt mai curând nişte momeli care fac parte integrantă dintr-o subtilă manipulare a speciei umane care ne sfidează imaginaţia?

În insulele Shetland, aceste mici vârtejuri puteau să-i transporte pe unii locuitori dintr-o insulă în alta, printr-o favoare excepţională. Să fie vorba de o superstiţie total mitică, sau poate amintirea deformată şi înfrumuseţată a unor fapte relatate de *seers* sau de răpiţi?

În Irlanda, această opinie este la fel de tenace în memoria colectivă a vechilor generaţii. Oameni care au fost paralizaţi şi s-au trezit într-o mare stare de slăbiciune după ce au întâlnit acest gen de trombă în miniatură.

W.Y. Evans-Wentz relatează multe poveşti de răpiri în vârtejuri de vânt, ceaţă sau fum.
Un om, care bracona pe lângă Butte-aux-Plaints, în apropiere de Pas-du-Houx, nu departe de pădurea Paimpont, Ille-et-Vilaine (despre care se crede că e legendara pădure Brocelande), a fost surprins de paznici. A vrut să fugă şi paznicii au tras. Un glonţ 1-a nimerit în coapsă şi a căzut. în momentul în care paznicii urmau să-i dea lovitura de graţie, un fel de ceaţă foarte deasă a acoperit brusc tot peisajul şi o voce uşoară i-a murmurat rănitului: „Zâna Viviane va veghea asupra ta cât timp nu vei fi la adăpost în afara pădurii". Ceaţa i-a permis braconierului să se târască ca să scape cu viaţă din mâinile călăilor lui.

George Henderson citează cazuri de zâne care se transformă în nori groşi de ceaţă. E.C.Parson menţionează credinţele indienilor despre vârtejurile de vânt şi de praf care ar fi fost spirite rele. Cei care aveau de-a face cu aceste fenomene puteau să se îmbolnăvească. La indienii *pueblo* există o legendă despre răpirea unei fete de un „bărbat-vârtej".

Oricum ar fi, este ciudat să se constate că aceste superstiţii se găsesc şi în tradiţiile arabe, care spun că djinnii se deplasează în vârtejuri; că în Japonia, micile vârtejuri erau considerate drept mediul ambiant al spiritelor rele; că vechii greci credeau aceleaşi lucruri despre vârtejurile de praf.

În zilele noastre, acest gen de fenomene eoliene sunt considerate naturale şi inofensive. Totuşi, noţiunea de ceţuri, de nori şi de fumuri ciudate, mai mult sau mai puţin legate de ozn-uri, este foarte curentă. Unii observatori au afirmat că au văzut maşini zburătoare fantastice ieşind sau intrând în astfel de „condensări", sau chiar creându-le ca să se acopere. Să ne amintim de „norii" din Biblie care îi transportau pe Adonai, Iahve, Elohim şi pe profeţii răpiţi.

Substituirile

Lewis Spence recunoaşte că conceptul de *changeling* nu a putut fi explicat cu claritate de folclorişti, care nu au fost în măsură să propună motive clare pentru interpretarea acestei credinţe, mai puternică în insulele britanice decât în Europa continentală.

Conform definiţiei dicţionarului *Harap's Shorter, changeling* înseamnă: „Copil al zânelor pe care l-au substituit unui copil furat". Bineînţeles, ea nu reflectă decât o superstiţie, dar care poate să-şi aibă cauza în altă formă de momeală.

Strămoşii noştri acuzau zânele pentru furtul copiilor, al vitelor şi al recoltelor de grâu. Această idee persistă în tot folclorul euro-pean, nu numai în ţările de cultură celtică. De exemplu, Jacob Grimm semnalează faptul că în Germania *changeling* se numeşte *hampelmann.* Lewis Spence ne oferă chiar o precizare uimitoare: *hampelmann* avea un cap anormal de mare. Asta ne

apropie de piticii macrocefali din epoca noastră!

Chiar Martin Luther, celebrul călugăr reformat, spune în lucrarea sa că a văzut un *hampelmann* de opt ani care mânca câţ patru oameni.

Consider că originea acestui *changeling* este strâns legată de cazurile autentice de bilocaţie, epifenomen despre care se crede, în mod greşit, că e apanajul marilor mistici şi că nu are nici o legătură cu tulburările provocate de diplopie. Bilocaţia reprezintă repro-ducerea fizică exactă (cel puţin aparentă) a unei anumite fiinţe omeneşti. În Ţara Galilor, se spunea pe vremuri că un *changeling* avea fizionomia perfectă a copiilor furaţi, dar că asemănarea se altera continuu. În cele din urmă devenea urât, diform şi plângăreţ. Galezii considerau astfel de copii de esenţă diavolească.

Dacă o inteligenţă superioară este în stare să dubleze corpul unui om adult (bilocaţie), probabil că poate să facă acelaşi lucru fără probleme în cazul copiilor mici. în consecinţă, e foarte posibil ca *changeling-ul* să fi fost o momeală în mai multe ţări în unele epoci din trecutul nostru, iar imaginaţia populară să-1 fi amestecat cu cazurile naturale de copii născuţi cu tare şi malformaţii fizice.

Ideea a fost aplicată vitelor furate şi apoi găsit moarte în condiţii inexplicabile. Bineînţeles, credinţa a fost întreţinută de multe rele inexplicabile în acele timpuri când calamităţile care puteau să lovească vitele erau greşit interpretate (boli, otrăviri etc.). Totuşi, mutilările de animale din zilele noastre, care sunt semnalate mai ales la bovine, ne fac să credem că la bază se află tot punerea în practică a unor momeli.

Puterile zânelor

Lewis Spence face cele mai multe precizări despre fantasticele capacităţi tehnologice ale poporului zânelor. El insistă mult asupra laturii iluzorii a spectacolului oferit martorilor: miraje, viziuni, imagini înşelătoare de tot felul, care falsifică total percepţia vizuală. O cabană devenea castel, o piatră apărea ca o monedă de aur etc.

Acelaşi compilator adaugă că aceste iluzii sunt sigure de vreme ce scenele arătate dispar la fel de repede precum apar, lăsându-i pe martori într-o stare de frustrare intensă. El notează, lucru demn de interes, că acest gen de momeală este deseori legat de apariţia bruscă a unui fel de ceaţă, o particularitate aproape constantă în tot folclorul.

George Henderson enumera astfel puterile zânelor:

— Puteri asupra plantelor şi animalelor. Ele pot să le facă să moară sau să le vindece de diferite boli. Pot-de asemenea să crească sau să diminueze producţia de lapte la vaci sau cea a recoltelor, în special la grâu.

— Puteri asupra oamenilor. Pot să vindece rănile şi bolile în mod aproape instantaneu. Plăgile sunt cauterizate şi se închid pe loc. Dar există şi reversul medaliei: sunt în stare să provoace epidemii, foamete, să rănească şi chiar să ucidă oameni.

— Puteri de a paraliza toate fiinţele, cu „săgeţi" speciale pe care numai un *seer'poate* să le vadă, sau atingându-şi victimele cu vârful degetelor. Aceste „săgeţi" se află oare la originea baghetelor magice din basme şi legende? E foarte posibil.

Să nu uităm puterea de. a provoca amnezia, cecitatea temporară,. angoasa, analgezia, precum şi invizibilitate şi metamorfoză. Dacă zânele se făceau invizibile, numai respectivii *seers* puteau să lej vadă, cel puţin aşa spun toţi autorii consultaţi.

În fine, puterea asupra timpului. După E. Sidney, există mai multe tipuri de întâmplări unde se vorbeşte de timp în folclorul care se referă la zâne, toate legate de răpiri, pe care acest autor le împarte în trei grupe:

1. Răpitul este recuperat în mai puţin de un an şi o zi. Pentru el, nu a trecut mai mult de o noapte. Devine melancolic şi-şi schimbă comportamentul.

2. Răpitul intră singur în ţara zânelor (nu mai e răpit, ci contactat). Dacă absenţa lui a durat mai mult de un an şi o zi, indiferent cât timp a petrecut „altundeva", oricât ar fi fost de scurt,

când se întoarce, se constată că au trecut câţiva ani. Puţin supravieţuiesc traumatismului întoarcerii". Cei mai mulţi mor de durere sau se sinucid de disperare. Aceşti răpiţi (sau mai curând contactaţi) sunt totdeauna bărbaţi.

3. Răpiţii din legende, care se întorc după câteva secole, îmbătrânesc brusc şi se transformă uneori în colb.

Să observăm încă o dată aluzia la „legea" de un an şi o zi. Cititorul care cunoaşte concluziile din *OZN-Dosar secret* ştie că în această repartizare a lui E. Sidney există două erori. Mai întâi, în cea de a doua categorie, cea referitoare mai ales la răpiţii involuntari, căci foarte puţini oameni erau dispuşi să trăiască în ţara zânelor, cel puţin nu cunoaştem decât un foarte mic număr de relatări despre persoane care au reuşit să ajungă în ţara zânelor din propria lor iniţiativă. în plus, aceste relatări nu. fac aluzie la o anomalie temporală. Apoi, în cea de a treia categorie, numai legendele vorbesc de secole. Un manuscris redactat în secolul al Xll-lea relatează despre o anomalie temporală de trei sute de ani. Este vorba de cazul călugărilor de la mănăstirea Sfântul Matei, expus pe larg în *Contacte supraterestre 1 (Elemente de stranietate).*

Teorii despre răpiri

Din numeroasele motive propuse pentru explicarea răpirilor de către zâne, cele mai frecvente vor fi expuse mai jos.

Lewis Spence observă că în Scoţia, oamenii credeau că sufletele captivilor erau furate şi înlocuite de spiritele zânelor, din cauza schimbării de comportament observată la respectivii, a căror personalitate se modifica considerabil. Paralelă extraordinară: răpiţii moderni au şi ei schimbări de comportament! Asta arată că persoanele care au pretins a fi trăit acest tip de experienţă, în altă epocă, erau de bună credinţă, chiar dacă au fost înşelate.

A. Carmichael afirmă că unele credinţe irlandeze spun că răpirile de copii sunt făcute pentru a creşte populaţia din ţara zânelor, iar femeile capturate servesc la alăptatul micuţilor. A. C. Haddon, alt specialist în folclorul irlandez, dă aceeaşi explicaţie, în plus, el precizează că, atunci când o zână moare, ea e înlocuită cu un copil furat care devine zână novice. După spusele lui, această informaţie au dezvăluit-o doicile care s-au întors din ţara zânelor.

În Islanda, credinţele despre acest subiect au fost multă vreme similare credinţă, chiar dacă interpretarea care le-a fost dată e fantezistă. În mod cât se poate de evident, unele experienţe descrise par a fi fost trăite.

De altfel pentru a ne convinge mai bine, este destul sa comparăm aceste relatări cu cele făcute de contactaţii şi răpiţn de la sfârşitul secolului nostru. Coincidenţele devin atât de numeroase şi atât de tulburătoare încât suntem obligaţi să le privim cu alţi ochi.